

KALLENTOFT & LUTTEMAN
ONTSPOORD

'NOG BETER DAN STIEG LARSSON.'
- BN DE STEM

THRILLER

Ook verschenen van Mons Kallentoft bij Xander Uitgevers

Engelwater (2013)

Lichthemel (2014)

Zack (2015)

Aardschok (2015)

MONS KALLENTOFT &
MARKUS LUTTEMAN

Ontspoord

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Leon*
Oorspronkelijke uitgever: Bokförlaget Forum, Sweden
Vertaling: Neeltje Wiersma
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Eva Lindblad
Auteursfoto: Tobias Lundqvist
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Nordin Agency AB, Sweden.

Copyright © 2016 Mons Kallentoft & Markus Lutteman
Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 518 2 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wie zal het gouden monster met zijn eigen klauwen villen?

Wie zal zich in het donkerste hol wagen?

Wie zal de kinderen van Nemeas redden?

Onze held, onze held, onze held.

PROLOOG

STOCKHOLM, 22 DECEMBER

De spijkerbroek glijdt langs zijn benen en het voelt alsof zijn menselijkheid langzaam van hem af stroomt om door iets groters te worden vervangen.

Hij stapt uit zijn spijkerbroek, laat hem op de grond liggen. Wurmt zich uit zijn grijze trui met v-hals en zijn wijnrode overhemd.

De lucht is vochtig en drukkend. Opdringerig. Oud.

Donker.

Als in een hellegat.

Als in een leeuwenkuil.

Uit een zwarte vuilniszak vist hij een lang gewaad gemaakt van een dierenvel. De vorm doet denken aan een koningsmantel, maar met mouwen.

Hij streelt hem liefkozend met zijn hand.

Langzaam steekt hij zijn arm door de ene mouw. Dan zijn andere arm door de andere mouw. De speciaal behandelde vacht is stug, maar voelt toch zacht op zijn huid.

Hij maakt de gesp bij zijn hals vast, maar laat de knopen open.

Buigt zich weer naar de vuilniszak en pakt de stijve leeuwenkop op. De schedel is eruit gehaald, net als de onderkaak. Maar de manen zijn er nog. De lange, dikke gouden haren vallen zacht op zijn schouders wanneer hij de huid van de leeuwenkop over zijn eigen hoofd trekt, en in zijn ooghoek vangt hij een glimp op van de pas geslepen hoektanden in de bovenkaak.

Hij blijft even zo staan. Voelt de kracht van zijn gewaad. Hoe die van het dier op hemzelf overgaat.

Zijn schouders zakken. Zijn ademhaling wordt diep en regelmatig.

Dan steekt hij zijn handen in de poten. Brengt zijn ene hand omhoog en bekijkt de klauwen. Hij heeft ze zorgvuldig gevijld, wilde dat het de scherpste klauwen ooit zouden worden.

Hij laat ze over de naakte huid van zijn borstkas krassen. Voelt een brandende pijn.

Hij kijkt uit over de duisternis. Vermoedt het groen en de grote keien verderop in de duisternis.

De wereld van de leeuw.

Dan draait hij zich om en loopt naar een smalle plaatijzeren deur. Glurft door het vuile raampje.

De metalen stangen van de kooi glimmen in het zwakke licht van de sterren dat als een bleke nevel door het dakraam naar binnen valt. De jongen zit ineengedoken in een hoek, de dunne benen hoog opgetrokken tegen zijn kin. Zijn gezicht verborgen tussen zijn knieën.

Als een prooidier.

Als een prooidier van een leeuw.

Een leeuw die weet hoe hij een onrecht moet wreken, die weet hoe hij moet laten zien wie de sterkste is.

Een zwaar trillend geluid stijgt op uit zijn keel. Hij spert zijn mond wagenwijd open en doet een uitval met zijn handen in de lucht.

Sluit dan zijn ogen. Ziet voor zijn innerlijk oog hoe hij de nek van de jongen met zijn klauwen kapottrekt. In hem bijt. Hoe hij de tere mensenhuid doorboort en de hele wereld met bloed vult.

De klauwen zullen de orde herstellen.

Binnenkort.

Maar niet nu.

Hij kijkt omhoog naar de wijzers van de digitale klok boven de deur. Gestaaftellen ze af. Nog veertien dagen, drie uren en vier seconden. Drie, twee, een.

Hij haalt de klauwen over de deur. Ziet de jongen nog meer beven.

Binnenkort.

Hij draait zich om en loopt bijna geluidloos de duisternis in.

De jongen in de kooi tilt zijn hoofd op. Kijkt met opengesperde ogen naar de deur.

Wat was dat voor geluid?

Begint het nu?

Ik wil hier niet zijn.

Ik moet weg.

Maar de jongen kan zich niet bewegen. Alleen het trillen doet het lichaam opschrikken.

Hij luistert naar nog meer bewegingen aan de andere kant van de deur.

Maar het geluid sterft weg.

De jongen kijkt omhoog naar het dakraam. Ziet de puntige sterren ver daarboven. Ze zwijgen in de duisternis. Kijken op hem neer, maar het interesseert ze niet.

Het interesseert niemand.

Hij probeert enkele sterrenbeelden te onderscheiden, maar het lukt niet. Ze staan verkeerd, alsof iemand de hemel op zijn kop heeft gezet. Maar hij blijft toch omhoogkijken naar de lichtpuntjes.

Kom dan, fluisteren ze. Kom dan als je kan.

En hij wil het kunnen. Hij wil door de lucht zweven, naar buiten door het stoffige dakraam, omhoog de koude winterlucht in. Omhoog, omhoog. Door de dunne wolkenlierten, weg uit dit hol. Omhoog het zwarte in. En naar beneden kijken. Als de sterren. Neerkijken op een Stockholm in een ijskoude winterse tooi.

Kijken. Zonder in te grijpen.

Laat de tijd verstrijken.

En de tijd verstrijkt.

Dagen, weken.

Een almaar bitter wordende winterkou slingert zich om de nek van de stad. Het ijs groeit bijna tot aan de buitenste scherenkust. Verbindt afgeronde rotseilandjes in de scherenkust met scheren. Doet heel Stockholm bevriezen. Twee zwervers sterven onder hun kapotte dekens in Götgatan. Dicht tegen elkaar aan gekropen wanneer de

dood hen komt halen, en wanneer ze opgetild worden om weggevoerd te worden zijn hun kleren vastgevroren aan het asfalt.

Alles is koud.

De lucht, de grond.

En de loop van de revolver tegen zijn slaap.

Het klamme zweet staat in zijn trillende hand die de kolf vasthoudt, ondanks de hitte in de krappe kelderruimte bij Tegnér-lunden. Een paar laatste vochtige bankbiljetten verwisselen van eigenaar en het geroezemoes verstomt. De mensen zijn gestopt met in zijn oren te schreeuwen. De circa dertig personen die zich in de ruimte bevinden kalmeren.

Slechts stilte nu. Glimmende ogen die naar Zack Herry staren.

Ongeduldig, hongerig, staren ze.

De sigarettenrook prikt in zijn ogen, zweetdruppels vallen van de bovenlip van een oude man. Hij staat te dichtbij, met zijn zweetlucht en waterige blik. Ze staan allemaal te dichtbij.

De vinger op de trekker nu. Koud metaal, misschien een kogel in de kamer. Misschien niet.

Ik wil niet, denkt Zack. Dit ben ik niet. Ik moet hier niet zitten aan deze tafel omringd door deze mensen.

Ik kan dit niet doen. Ik kan het niet, zal niet afdrukken.

Maar ik moet.

Hij wordt zich ervan bewust dat hij recht in de ogen staart van een oudere man met pafferige wangen en een grijze vilten hoed op zijn hoofd. De kraag van zijn overhemd is gelig en zijn hele lichaam lijkt te verlangen naar de dood.

Wat is dit voor plek? En wat zijn dit voor mensen hier?

Ga weg, Zack. Haal die revolver van je slaap. Sta op van de tafel en maak dat je wegkomt.

Nee, blijf zitten.

Ik moet dit doen.

Voor het kind.

Hij omklemt de trekker met zijn vinger. Wil harder drukken maar zijn hele lichaam verzet zich. Beelden en stemmen duiken op in zijn hoofd en verdwijnen weer. Zijn vader tilt hem op met zijn sterke, ge-

zonde armen. Abdula's kinderstem in een trappenhuis in Bredäng. Mama's dode blik. De wond in haar hals waar het bloed uit gutst. Haar levenloze lichaam in de donkere doorgang. Zijn vader die huilend op de vloer in de hal ligt met de telefoon in zijn hand.

Dit doodsbericht hoeft zijn vader in elk geval niet in ontvangst te nemen.

Wie zal er dan om mij huilen? Mera? Deniz?

Ester. Die in het trappenhuis op me wacht. Wier gezicht begint te stralen als ze me in het oog krijgt. Die teleurgesteld weer naar boven naar haar eigen appartement moet gaan wanneer ik niet opendoe.

Ach, schijt aan hen.

Schijt aan alles.

Ik druk toch af.

De vochtige huid glibbert tegen de loop van de revolver. Zack drukt hem steeds harder tegen zijn hoofd.

Alle ogen in de kamer, hun pupillen trekken samen en lijken als kogels op hem af te komen, maar ze kunnen niet doden. Alleen maar aansporen: Doe het nu.

Doe het.

Oké.

Oké dan, godverdomme.

Hij duwt de trekker zo ver mogelijk naar binnen en het gat dat zich opent in zijn binnenste is groter dan al het andere. Een explosie van zwart die hem helemaal opslokt, elke cel in zijn lichaam kronkelt van pijnlijk genot en alles voelt weer goed en toch wil hij het alleen maar uitschreeuwen...

Klik.

Een stilte korter dan een ademhaling.

Daarna inferno.

De mannen brullen het uit. Vuisten ballen zich in de lucht, verkreukelde bankbiljetten verwisselen van eigenaar. Een arm slaat tegen het naakte peertje dat aan een kabel aan het plafond hangt. Het licht zwaait heen en weer boven de tafel en iemand struikelt tegen Zacks stoel aan zodat die bijna omvalt.

Hij legt de revolver neer. Een versleten FN Barracuda, een oud Bel-

gisch politiewapen. Korte pijp, het zwarte metaal dof en bekrast.

Hij buigt en strekt zijn vingers en voelt de bewegingen duidelijker dan hij ooit eerder een beweging heeft gevoeld.

Een man van middelbare leeftijd met een gierenek gaat aan de andere kant van de kleine ronde houten tafel zitten. Zack weet zijn naam niet. Alleen dat hij hier beneden de leiding heeft.

De giernek steekt een blauw plastic mandje met daarin vijf bruine enveloppen naar voren.

Zack pakt de een-na-onderste en scheurt hem met trillende vingers open.

Leeg.

Wel verdomme.

Hij wil het mandje met de enveloppen naar zich toe trekken en verdwijnen. Maar hij weet dat dat geen zin heeft. Tussen hem en de deur bevinden zich minstens twintig personen, en voor de deur staan twee gewapende bewakers.

Schijt aan de envelop. Ga, idioot. Ga weg.

Hij staat op.

De man tegenover hem heeft het mandje met de enveloppen weggezet en een goudglanzende .357 Magnum-patroon tevoorschijn gehaald die hij voor Zacks ogen omhooghoudt.

'One more? Okay?'

Zack kijkt hem aan. Fluistert: 'Ik zal je doden.'

De man glimlacht, ontbloot geelbruine tanden.

'One more. Yes? No?'

De mannen die zich verdringen rond de tafel sporen hem aan.

'Do it, do it.'

Iemand houdt een fles met stinkende goedkope whisky naar voren.

Zo veel mensen hier beneden. Zo veel rook en zweet. De lucht wil niet dieper zijn longen binnendringen, alsof een roofdier zijn borstkas omklemt.

Hij kijkt naar de revolver.

'Yes. One more.'

De ruimte begint weer te koken. Van mensen die de dood ruiken.

Zijn dood.

De man tegenover hem heeft de cilinder van de revolver openge-
maakt.

Houdt de kogel in de lucht zodat iedereen hem kan zien.

Met een langzaam, bijna ritueel gebaar stopt hij de kogel in de
kamer tegenover de kamer waar al een kogel in zit. Dan houdt hij
het wapen omhoog, maakt een snelle zwiepende beweging met de
binnenkant van zijn hand en geeft de cilinder een zetje zodat die
snel ronddraait.

Hij legt de revolver voor Zack neer.

Het geroezemoes verstomt opnieuw.

Zack pakt de revolver op.

Zet het wapen tegen zijn hoofd. Het weegt onmiddellijk meer dan
een kilo en zijn hand trilt alsof hij ontwenningverschijnselen heeft
na een nacht zonder slaap op coke.

De loop tegen zijn slaap.

Koud metaal tegen bezwete huid.

Hij ziet een jongen op een weide en hij ruikt de geur van gras en
bloed.

Hij duwt de trekker naar binnen.

Zevenenzestig procent kans om te overleven.

Klik.

Het gat slokt hem weer op. Leidt hem omhoog, omlaag, naar bin-
nen, naar buiten.

Het plastic mandje met de enveloppen wordt omhooggehouden
voor zijn gezicht. Nog vier. Hij neemt de bovenste. Het geluid van
het papier dat kapotgescheurd wordt dreunt in zijn oren.

Leeg.

Weer.

De giernek vertrekt geen spier, maar Zack zou willen dat hij grijnst
zodat hij een reden heeft om hem te verlossen van een paar van die
gele tanden van hem.

Zack knikt naar de revolver, zegt: *‘One more.’*

De man haalt een derde kogel tevoorschijn.

Nieuwe draai. Nieuwe klik.

Ik moet antwoord hebben.

Ik moet het kind redden.

Zijn hand trilt deze keer minder wanneer hij de revolver oppakt. De twijfel en de angst zijn niet even sterk.

Hij drukt de trekker naar binnen. Hoort de ophitsende stemmen niet meer. Merkt nauwelijks de bankbiljetten op die in andere handen overgaan boven zijn hoofd, de gloeiende sigarettenas die op zijn hand terechtkomt of de porren en stompen die hij in zijn rug krijgt.

Hij bevindt zich in een tunnel van licht, en het geluid en de bewegingen en de mensen zijn het licht.

De vierde kogel.

Langzaam – ongelooflijk langzaam – wordt die in de cilinder gebracht.

De ruimte is gevuld met ingehouden, opgewonden ademhalingen. En Zack verlangt ernaar af te drukken, wil niets liever dan dat.

Hij pakt de revolver op en zet hem tegen zijn slaap. Denkt alleen aan het hier en nu. Verder niets.

Zack kijkt de giernek in de ogen en drukt af.

De ruimte wordt aangevreten. De mensen verdwijnen als optrekende rook boven een slagveld.

Ik ben als enige over in de hele wereld, denkt hij. Alleen ik, en ik heb een bruine envelop in mijn handen en ik open hem en hij is leeg en het doet er niet toe want daar is het antwoord niet te vinden. Het is ergens anders. Op de tafel voor me, in een afgeragde revolver die iemand optilt en waar hij een vijfde kogel in stopt, en ik pak de revolver op en denk na of er ooit iets anders is dan dit moment. Of er ooit iets anders is geweest dan ikzelf en mijn vinger om de trekker.

Ik heb de loop van het wapen tegen mijn slaap nu. Vind het prettig hem daar te hebben. Moet hem daar hebben.

Al het andere is niet van belang.

Langzaam omklemt mijn vinger de trekker.

Naar binnen, naar binnen.

1

MAANDAGMORGEN 19 JANUARI

(zes dagen eerder)

Stockholm, half acht 's ochtends. Veertien graden onder nul en een ijzige harde wind uit het noordoosten. De straten zijn bedekt met ijs en gravel. Restanten van oude door honden ondergepieste sneeuw worden vermengd met zand dat zal gaan stinken wanneer de warmte komt.

En dan de duisternis. Dicht en omsluitend. Wraakzuchtig, alsof ze de mensen wil straffen voor hun zonden.

Als aan slapeloosheid lijdende spoken schommelen inwoners voorbij op weg naar hun werk. Niemand lijkt te glimlachen en niemand kan het opbrengen om te praten, zelfs niet in zijn mobiel.

Voor de vijfde dag op rij blijft de thermometer op meer dan tien graden vorst steken, en op Sveavägen heeft iemand de etalageruiten van twee reisbureaus ingegoooid. Niets gestolen. Alleen de posters met zonovergoten stranden en lachende en bruingebrande gezinnen meegenomen. Op Radio Stockholm hebben ze het over die gebeurtenis. Maken er een heel leuk item van. Sympathiseren met de overtreder.

Zack Herry zit met Ester Nilsson in de 7-Eleven op Fridhemsplan, en wanneer hij het radioprogramma uit de luidsprekers van de winkel hoort vraagt hij zich af of de dader zich daarna beter voelde. Of de kou en de duisternis gemakkelijker uit te houden waren toen hij de foto's van hoe het leven had kunnen zijn als hij zich ergens anders op aarde had bevonden, niet behoefde te zien.

Of dat de overtreding de kou alleen maar erger maakte.

Zack neemt een slok uit zijn kartonnen bekertje met koffie en kijkt door het raam naar buiten. De aanplakbiljetten met de voorpagina's van de kranten lokken met de belofte van zachter weer op komst en een lijst met de directeuren die de hoogste bonussen ontvangen, maar geen van de voorbijgangers lijkt puf te hebben om ook maar één keer zijn hoofd te draaien. Witte rook baant zich een weg naar buiten tussen hun blauw bevroren lippen door zodat het lijkt alsof de hele stad collectief heeft besloten weer met roken te beginnen.

Ester doopt haar croissant in een beker chocolademelk en neemt een grote hap.

Haar rossige haar is bijeengebonden in een paardenstaart en ze heeft een oranje sjaal een paar keer om haar smalle, twaalfjarige nek gewikkeld.

‘Stel je voor dat je een keer naar Parijs kon,’ zegt ze wanneer ze uitgekauwd is. ‘Dan zou ik elke dag dit eten.’

Ze had voor Zacks deur gestaan toen hij vanmorgen in alle vroegte door de portiekdeur kwam. Ze hadden elkaar stomverbaasd aangekeken.

‘Hoi,’ had ze gezegd. ‘Ben je al buiten geweest?’

‘Ik heb vannacht bij Mera geslapen, maar ik moest op weg naar het werk langs mijn huis om wat spullen op te halen.’

‘Heb je je pistool weer thuis laten liggen?’

Hij had een vinger op zijn mond gelegd.

‘Ssttt. Niet zo luid.’

Ze had gegiecheld.

‘Maar jij dan,’ had hij gevraagd, ‘wat doe jij hier? Zelfs jij belt niet zo vroeg aan.’

‘Ik wilde je vragen of ik wat melk mocht lenen. De melk thuis is op.’

Ze had haar ogen neergeslagen toen ze het vroeg, had geprobeerd Zacks blik te ontwijken, maar hij had de schaamte in haar ogen gezien. Die er altijd was wanneer ze iets over haar dagelijkse leven vertelde. De schaamte over haar moeder Veronica die zo diep in haar depressie is weggezakt dat ze psychofarmaca als een beduidend groter genot in het leven ziet dan haar eigen dochter.

‘Kom maar binnen,’ had hij geantwoord. ‘Ik moet even wat spulletjes bij elkaar zoeken maar daarna trakteer ik je op een ontbijt in de 7-Eleven. Goed?’

Ze had geknikt en geen enkele poging gedaan om haar glimlach te verbergen.

De rij voor de koffieautomaat in de 7-Eleven vormt een lange slinger, en de mensen die binnenkomen vanaf de straat verspreiden doordringende vlagen van kou om zich heen wanneer ze het tafeltje van Zack en Ester passeren.

Ester stopt het laatste stukje van de croissant in haar mond en veegt de kruimels van haar handen.

‘Wil je nog iets eten?’ vraagt Zack.

‘Nee, dank je. Het was erg lekker.’

Ze glimlacht, en hij denkt dat hij haar onder valse voorwendsels heeft meegenomen. Haar heeft doen geloven dat ze hier alleen maar om haar naartoe zijn gegaan. Dat hij hier niet iets anders te doen had.

Hij is haar vertrouwen niet waard.

Niet eens een heel klein beetje.

De afgelopen maanden heeft hij haar meerdere keren afgewezen als ze bij hem voor de deur stond.

Soms zelfs niet eens opengedaan.

Hij is ervan overtuigd dat ze weet dat hij ook die keren thuis was.

Nog maar een paar weken geleden had hij op de bank gelegen en gevoeld hoe de amfetamine naar binnen sloeg toen ze op de deur klopte. Drie voorzichtige klopjes, zoals altijd. Ze was een tijdje blijven staan, toen hoorde hij dat ze met de rug tegen de deur ging zitten. Hij had geprobeerd zich niet te bewegen en helemaal stil te blijven, maar de minuten waren een half uur geworden, en ten slotte was hij ervan overtuigd geraakt dat ze het op hem gemunt had. Dat ze een spion was die zich jarenlang op slinkse wijze bij hem had weten binnen te dringen met maar één doel: hem in de val laten lopen en vastzetten voor een drugsdelict.

Natuurlijk was het zo. Waarom zou ze anders zo vaak aanbellen en daar voor de deur zitten en luistervink spelen?

Hij had zijn wapen getrokken. Had daar met opengesperde ogen en kloppende slapen gestaan terwijl hij in wat aanvoelde als een eeuwigheid zijn pistool op de deur gericht hield.

Tot ze was weggegaan.

Hij kijkt naar haar zoals ze daar zit en haar witte, koude handen aan de beker warmt.

Je richtte op haar.

Hoe kon je?

Hij was helemaal afgepeigerd geweest. Een lastig oplosbare zaak met een vergiftigde multimiljonair uit Täby had gedurende de hele decembermaand alle energie uit hem weggezogen.

Hij was veel bij Mera geweest in die tijd, en daarna. Haar huis was een plek geworden waar hij al het andere had kunnen buitensluiten.

De drugs.

De herinneringen. De duisternis.

Maar het was toch geen goede plek. Het laatste jaar hadden ze niets samen gedaan, hadden alleen maar gewerkt, gewerkt en nog eens gewerkt. Vooral Mera. Ze had IKEA als klant gekregen van haar pr-bureau en ze slokten haar op, precies zoals ze al het andere in de wereld opslokten.

Hij heeft geen tijd voor haar gehad, zij niet voor hem en ze zijn bijna als machines voor elkaar. Ze lijkt niet door te hebben hoeveel drugs hij gebruikt, lijkt het niet te merken.

Ze hebben seks, maar ze geven elkaar geen echte nabijheid.

Maar vannacht was de nabijheid echt.

Ze hadden rustig en lang gevreeën. Ze had eten klaargemaakt toen hij even voor elf uur 's avonds kwam. Dure vis die ze in de Östermalmshallen had gekocht, echte aardappelpuree, zoals zijn vader die maakte op de weinige dagen dat hij zich goed genoeg voelde.

Na het eten waren ze naar de slaapkamer gegaan. Zwijgend trokken ze elkaars kleren uit en hij had het laten gebeuren, langzaam en zonder haast, en toen hij had gekeken, naar Mera Leosson, naar haar scherpe neus, haar donkere haar, de oogleden die haar intelligente, kritische blik verborgen, had hij gelooft dat het mogelijk was

dat ze een stel konden zijn. Serieus. Met kinderen en een huwelijk. Hij had haar zachte, warme lichaam gevoeld en het gevoel gehad dat dat leven een mogelijkheid was.

Toen hij haar een moment geleden slapend had verlaten, had hij dat nog steeds geloofd.

Toen was hij buiten gekomen, in de straat waar ze woont. Had de tweeëntwintig deftige stenen huizen in zich opgenomen, en de ijswind vanaf de Nybroviken-baai gevoeld, en het gevoel binnen in hem was gedooft.

Ze was ouder, had een ander leven en wilde een andere toekomst. Welke wist hij niet, maar het was niet de zijne.

Hij had geprobeerd de gedachten aan Mera uit zijn hoofd te zetten.

Toen dat niet lukte, had hij Abdula een sms gestuurd.

‘Heb je een nieuwe jas?’ vraagt Ester en ze schudt Zack wakker uit zijn overpeinzingen.

Hij kijkt omlaag naar zichzelf, alsof hij moet controleren welk kleedingstuk hij heeft aangetrokken.

‘Ja. Vrij nieuw.’

‘Heb je die van Mera gekregen?’

‘Nee, zo duur is-ie niet.’

De vorige keer dat Mera een jas voor hem had gekocht, een Rick Owens, was hij er bij toeval achter gekomen dat die twintigduizend kronen kostte. Deze die hij nu aanhad had tweeduizend in de uitverkoop gekost, en dat kon nog net volgens Zack. Maar de jas had hem tot nu toe warm gehouden in de kou.

‘Hij is mooi,’ zei Ester en ze strijkt met haar hand over de zwarte, met Gore-tex behandelde stof.

Dan kijkt ze met bange ogen haastig over de schouder van Zack, en deinst terug.

Zack voelt de aanwezigheid van de grote man voordat hij zich omdraait en naar hem kijkt.

‘Shit, ik wist niet dat je een dochter had? Heb je nog meer geheimen te onthullen?’ buldert de man terwijl hij zijn gebalde vuist naar voren steekt ter begroeting.

Zack ontmoet de knokkels met zijn eigen vuist, staat op en geeft Abdula een grote omhelzing.

‘Hoe is het met je?’

‘Het had oké kunnen zijn, als niet een of andere idioot me midden in de nacht had wakker gemaakt en me gesommeerd had die afgrijselijke kou in te gaan.’

‘Midden in de nacht? Kom nou, het was bijna zeven uur. En het is alleen maar goed voor je om wat regelmaat te krijgen. Je weet wat de dokter heeft gezegd.’

‘En lange wandelingen en gekookte groenten en sla. Je zou wensen dat je nooit meer wakker was geworden in dat ziekenhuis.’

Zack draait zich naar Ester.

‘Dit is mijn vriend Abdula. Ik heb je over hem verteld, we kennen elkaar al sinds we als een stelletje kwajongens in Bredäng rondrenden.’

Ze steekt verlegen haar hand naar voren.

‘Hoi. Ester Nilsson.’

Abdula pakt haar hand en buigt met een voorzichtige beweging.

‘Abdula Kahn, tot uw dienst, mijn schoonheid.’

Ester trekt haar hand terug en giechelt.

‘Zo is hij,’ zegt Zack. ‘Je went eraan... min of meer.’

Abdula trekt een stoel onder de tafel vandaan en vertrekt zijn gezicht van de pijn wanneer hij gaat zitten.

‘Je buik?’ vraagt Zack.

‘Ik dacht dat het wel minder zou worden, maar het is erger geworden door de kou.’

‘En je weigert nog steeds pijnstillers te nemen?’

‘Ja. Dat is levensgevaarlijk spul.’

Abdula leunt naar voren, naar Ester toe.

‘Hoor je dat? Word nooit zo’n meisje dat de dag begint met hoofdpijntabletten.’

Zack moet lachen. De jongen die jarenlang coke en andere troep heeft gesnoven houdt hier een preek over de gevaren van paracetamol.

Maar Ester lacht niet, en wanneer Zack haar gezichtsuitdrukking ziet is Abdula’s opmerking niet leuk meer.

Ester weet als geen ander welke impact pillen op het leven hebben. Maar het is fijn om te zien dat Abdula zijn humor terug heeft. Dat wat er vorig jaar juni in Skärholmen is gebeurd geen effect lijkt te hebben gehad op zijn humeur, toen hij in zijn buik werd geschoten en negenendertig dagen in coma lag, en zijn vooruitzichten somber waren.

Zack had de vorige zomer veel tijd doorgebracht naast zijn bed in het ziekenhuis. Urenlang had hij daar gezeten en oude herinneringen opgehaald voor zijn bewusteloze vriend. Had hem herinnerd aan de doodsspelletjes in de metro, de zondagmiddagen in het drugspan van Ernesto Santos, de voetbalwedstrijden op de binnenplaats die altijd uit de hand liepen. Over hoe ze gerend hadden, en hoe ze later anderen hadden laten rennen.

Verschillende keren toen Zack aan Abdula's zijde zat had hij gedacht dat het voorbij was, dat hij hem voor altijd kwijt was.

Maar Abdula werd wakker. Herstelde sneller dan de artsen hadden durven hopen.

Niemand leek hem om zeep te kunnen helpen, en als het lichaam een beetje protesteert nadat hij zo te grazen was genomen, *so what?*

Ester tikt Zack voorzichtig op zijn schouder.

'Ik moet nu gaan,' zegt ze. 'De school begint zo.'

'Moet ik met je meelopen?'

Ze slaat haar ogen ten hemel terwijl ze zich van de stoel laat glijden.

Vervolgens trekt ze haar donsjack en wanten aan, zet haar muts op en hijst haar schooltas over haar schouder. Ze geeft Zack een snelle omhelzing, zwaait wat verlegen naar Abdula en haast zich door de deur naar buiten.

Abdula kijkt haar na.

'Is zij degene die in hetzelfde trappenhuis als jij woont, met die lijpe moeder?'

'Ja.'

Abdula trekt een gezicht.

'Dan is het zaak dat ze niet in verkeerd gezelschap belandt. En daar reken ik mezelf dus ook toe,' zegt hij en hij maakt Zack weer aan het lachen.

Abdula reikt hem een pocketboek aan, een beduimelde Michael Connelly.

‘Ik denk dat de inhoud daarvan je wel zal bevallen,’ zegt hij.

Zack stopt het boek in zijn binnenzak. Hij weet dat een deel van de bladzijden is weggesneden en dat het omslag een zakje met 0,6 gram Boliviaanse cocaïne verbergt. Een deluxe-variant, volgens Abdula, met een zuiverheidsgraad van niet minder dan zeventig procent.

Het roept een acuut verlangen in hem op om de dag versneld door te spoelen en pas vannacht, in een kelderlokaal met dansende mensen en de drukgolven van de basspeakers tot diep in zijn maag voelbaar, de tijd op de handrem te zetten.

Een aanhoudende koude wind waait in Zacks nek en hij draait zich om en ziet dat een moeder met een wiel van haar kinderwagen vastzit in de deuropening. Een half jaar oude baby ligt lekker ingestopt in een schapenvacht en laat zich wiegen door het geruk en getrek aan de wagen door de moeder. Ten slotte weet ze het wiel los te krijgen en ze sluit achteraan aan in de krimprijde rij.

In zijn ooghoek ziet Zack twee mannen van in de twintig de winkel binnenkomen. De een puistig, bleek en met lang haar, de ander kleiner, met grove baardstoppels en donkere gelaatstrekken. Beiden met opgetrokken schouders en hun handen diep weggestopt in de zakken van hun veel te dunne jassen.

Hun blikken schieten heen en weer, en Zack begrijpt dat er iets fout is vlak voordat de puistenkop een pistool tevoorschijn haalt en schreeuwt: ‘Iedereen koppen dicht, oké!’

De stem slaat bijna over en de moeder trekt snel de kinderwagen achter zich. Een oudere man met een pet op bij de koffieautomaat morst zijn koffie en schreeuwt wanneer het hete vocht over zijn hand stroomt.

‘Bek houden, zei ik!’

De maat van de puistenkop haast zich naar voren naar de jonge verkoopster, maar zij is sneller, schiet het vertrek in achter de kassa en gooit de deur achter zich dicht.

‘Kom terug, bitch!’ brult hij en hij springt over de toonbank en rukt hard aan de deur. Zonder succes.

De puistenkop wijst met zijn pistool alle kanten op en schreeuwt: 'Pak het geld, Yussuf. Laat die hoer!'

Yussuf draait zich om en probeert de kassalade open te trekken.

De koffie morsende man trekt servetten uit een houder, maar doet dat zo wild dat de hele metalen houder op de grond klettert.

De puistenkop schrikt en richt op hem: 'Wat ben jij aan het doen, ouwe? Ga liggen!'

Zack kijkt naar Yussuf. Hij staat over de kassa gebogen en probeert uit te vissen hoe hij die open krijgt.

Perfect.

Zack doet twee snelle stappen naar de toonbank, terwijl hij zijn uitschuifbare wapenstok uit zijn holster onder zijn jas vandaan trekt en met een snelle ruk van de pols schiet het zwarte lichtgewicht staal met een metalige klank uit het handvat. Yussuf kijkt maar een paar honderdsten van een seconde op voordat de wapenstok hem hard op zijn neusrug treft en hem in een rek met cadeaubonnen doet belanden.

Zack haalt zijn Sig Sauer tevoorschijn en richt die op de jongen met het pistool en hoort Yussuf achter de toonbank op zijn rug vallen.

'Politie!' zegt Zack luid. 'Leg dat wapen neer.'

De vrouw met de kinderwagen is gaan huilen. De oudere man met de gemorste koffie zit op handen en voeten op de vloer en de overige drie klanten in de koffierij doen hun best om doodstil te blijven staan.

'Leg dat wapen neer. Nu!' zegt Zack, maar de puistenkop houdt zijn arm nog steeds uitgestrekt naar voren en kijkt met een onzekere blik. Verplaatst zich dan verrassend snel opzij en trekt de moeder met de kinderwagen naar zich toe. Ze gilt paniekerig wanneer hij haar bovenarm vasthoudt en het pistool op haar slaap zet.

Zijn hele lichaam trilt en zijn ogen schieten heen en weer. Een rookie, denkt Zack. Ondanks het geweld. Desperaat op zoek naar snel geld. Welke idioot zou het anders in zijn hoofd halen om op een maandagmorgen een drukbezochte 7-Eleven te beroven.

Maar nu is het genoeg. Tot hier, en niet verder.

Zack mikt snel maar zorgvuldig, lost een schot met zijn Sig Sauer en raakt de jongen in zijn rechterschouder. Hij kronkelt van de pijn, laat het wapen in de kinderwagen vallen, kijkt naar zijn schouder,

voelt eraan met zijn hand, ziet het bloed en begint vervolgens te janken van de pijn.

Zack schopt zijn voeten onder zijn benen weg. Duwt hem op zijn buik. Vervolgens duwt hij de armen van de puistenkop op zijn rug en slaat hem in de boeien.

Hij begint nog meer te janken.

‘Hou op met grienen,’ fluistert hij in zijn oor, en hij verstomt.

De moeder huilt nog steeds maar haar kind slaapt lekker door in zijn schapenvacht naast het wapen.

‘Heb je hulp nodig?’ vraagt een vrouw die Zack niet eerder heeft opgemerkt.

Ze is in de dertig en gekleed in een lange witte jas van nepbont.

‘Graag. Ga op hem zitten en druk op zijn schouder als hij zich verzet.’

‘Oké.’

De vrouw gaat schrijlings op de rug van de puistenkop zitten en Zack pakt het wapen uit de kinderwagen en haast zich naar de andere overvaller.

Die ligt nog steeds uitgeschakeld op de vloer.

Zack richt zijn blik op Abdula.

Die zit nog steeds op zijn stoel en staart leeg voor zich uit.

Zijn hele lichaam schudt.

Je bent ondanks alles onder invloed, mijn vriend, denkt Zack.

Het geluid van politiesirenes klinkt in de verte, een of meerdere huizenblokken van Kungsholmen verwijderd.

‘Abdula,’ zegt Zack.

Geen reactie.

‘Abdula!’

Luider deze keer. Het werkt. Abdula knippert met zijn ogen en kijkt hem met een wakkere blik aan.

Zack wil tegen hem zeggen dat hij weg moet zijn voordat de politie er is, maar een paar klanten bevinden zich te dichtbij en hij knikt alleen maar in de richting van de uitgang.

Abdula laat zich van de stoel glijden en loopt zonder om te kijken naar de deur.